

Jo v pátek to bylo přesně tejden, co venčím hodnou Talinku a ne nějakou Tazzymíru. Celej výbornej tejden! A to páteční ráno bylo třešničkou na tom týdenním dortiku. Nebyla tam jedna jediná chybička. Nic. NIC A 100x NIC. Klidná a ukázková procházka, jaká tady myslím ještě nebyla a která trumfla i tu předchozí nejklidnější ☐ . Však jsme taky proto byly nakonec venku nečekaně dlouho, abychom si to obě užily.

Když jsme vyšly - klidně, tak klidně jak je to jen možný ☐ - zamířila ke křoví. A na normálním ba spíš tichým hlasem řečený :”Tadydemeeee.” tak prostě obratem učinila. Na rozcestíčku, kde si mohla vybrat, jestli pomaže dolů k rybníčkům a nebo to vezme trapem ke svému nejoblíbenějšímu Talibufíku poslechla na běžné “Čekej.” , jak kdyby to pro ni byla ta nejpřirozenější věc. To vždycky údivem heknete, když ona takhle zareaguje.

Jooo, zapomněla jsem, že v tom křoví byl pravděpodobně nějakej hrozivej bubák ☐ , protože se musela na křoví rozblafat, ale hned poslechla na “TichobudTali, ne?” A pak šla vedle mě a povídaly jsme si na téma Hroznej bubák ve křoví ☐ ☐ ☐ . To bylo tak moc hezký! Pro mě jsou tohle děsně důležitý věci. Vidět, že spolu můžeme bejt a ne, že jsem jen nutný “zlo” a brzda v rozjezdu do čehokoliv. Vidět, že ji to baví stejně jako mě, že ji od ničeho nezdržuju a že tam je, protože chce. Kdyby se mi podařilo ten pocit dostat mezi řádky, tak se ten text rozstřelí samým štěstím ☐ ☐ ☐ .

Sešly jsme dolů k rybníčkům a měla štrachací volno v rákosí, který je tam nachystaný právě pro tu hodnou Talinku. Stála jsem tam jakou dobu a usmívala se a užívala si to, že se čas od času na mě podívala a já jí mohla jen tak s úsměvem odkejšat, že ještě nejdeme. Po nějaký době jsem se rozešla podél potůčku směr náš problematickej panelák a ona se hezky a bez pobídky připojila a šla si podél vody. A stejně tak pak se mnou šla nahoru na louku, aniž by vypálila tam, kam nemá. Šla jen zkontrolovat myšodíry na hraně louky. Nechala jsem ji, ať si to tam užije a pak jsem si tiše zapískala. Rozjuchaně přilítla a po odměně jsem jí šupla zpátky k myšodírám, ať si to tam ještě prostuduje. Další písknutí a jdeme hezky spolu po chodníku. Tam kde si minule vyběhla do toho křovíčka a pod ty balkony zrychlila a rozeběhla se. Na důraznější TalyY! se ale zastavila a jakože nutně, velenutně musí pročuchávat to místo, kde se zrovna nalézala ☐ ☐ . Čupla jsem si na bobek a když se na mě podívala, zeptala sem se: “Co jako bude, sakryš, no?” A bylo to, že teda byla hodná psí holčička a nedokončila to, co měla za lubem. Pomudlala jsem ji převelice. A daly jsme si hru na babu.

A pak, ač by byl čas jít domů, tak jsem to vzala ještě zase před ten panelák. A protože jsem s sebou měla moc hodnou pejskovou, tak když jsme došly k našemu domu, nedala jsem pokyn k závodění, ale vzaly jsme to ještě před tím naším panelákem. A pak ještě před tím sousedním panelákem. A Tali vzorovaně a ukázkově sedala na obrubníku a přecházela na pokyn. A co víc! Když jsme došly na konec toho sousedního paneláku, kde vzadu je ten nejlepší bufík, tak šla hezky spořádaně prostě se mnou, bez zdůrazňování, bez dohadování, zkrátka úplně báječně. A dokázala si sednout a dívat se na mě, místo toho, aby se furt chystala někam vyrazit. Ne seděla úplně stejně jako ten Rumíček, bufík na dosah a dívala se hezky a mile na svou pánčičku. ☐ Potěší, tohle vždycky potěší, mě teda určitě. Taky pak dostala za odměnu velkovoľno. A když si našla kus chleba a vedle kus flákoty, tak se kupodivu ani nepokoušela to procedit košíkem, ale hezky se nechala přivolat. Co přivolat, to nebyl žádný povel, to bylo jen upozornění, ať nedělá prase a jde za mnou. Chápete to?? Víte jak je skvělý, že to není o zupáctví, ale o komunikaci??? AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA to je krása.

Škoda, škoda, že nejsou Vánoce za dveřima. Napsala bych Jéžiškovi, že pod stromeček bych chtěla jediný - UžnavždyckyhodnouTalinku. Že ešivá by nemohl zařídít, aby jí to zvostalo ☐ ☐ . Šly jsme hezky spolu domů a stříhly si nezbytný závod ke dveřím domu. Na pelíšku dostala odstupný a ven šel Rumíček s balonkem. Pustil si ho z podesty a pak si šel radši čuchat. Ono přeci jen, to pigáro jednoho trochu zpomalí. Obešli jsme úplně stejnou trasu, jako předtím s Tali, ať von nejní škodnej. Jen mi bylo jasný, že mi pak na výpravu do práce zbyde podstatně míň času, či skorem žádný ☐ . Ale nezkrátím ho přeci na jeho právech. Chvilku jsme si hráli na louce s balonkem, ale jen tak trošku. Radši jsme si sešli dolů k potůčku a on si tam čuchal a zkoumal. Zahráli jsme si na schovávání míčku a šli zase o kus dál. Hlavní náplní tohodle rána bylo nakonec zkoumání myšodúrky pod habrama. Roste tam totiž taky špendlík a je vidět, že to vede k čilému myšímu cestovnímu ruchu, neb špendlíky jsou na zemi všude. A tak se muselo skenovat milimetr po milimetru. A tak se muselo bádát nad myšovchodem a funět do něj. A tak se taky musel najít ten druhej vchod a probádat ještě ten. Pochopitelně i do něj se muselo funět ☐ . U toho všeho jsem ovšem musela asistovat, abych viděla o čem to celý je. Když jsem se náhodou zapomněla a hlasitě nekomentovala jeho výzkum, ohlídnul se přísně přes rameno, cože má toto kruciš znamenat???!!!!!! Opanovala jsem se okamžitě a zapojila se svědomitě do výzkumu. Ty jo, jestli stál někdo na balkoně..... tak..... no tak co? Však mě už v okolí dávno asi berou jako obecního blázna, protože se psy odjakživa podnikám prapodivný věci.

Když jsme ukončili výzkum, volným krokem jsme zamířili domů, a stejně jako s Tali jsme si stříhli taky závod na podestu. A doma se šlo na pelíšek. Tali jsem doma předala jedno padaný jablíčko, který jsem jí vzala a ona ho důležitě nosila bytem a dávala tu vzácnost na odiv. Aby padanče následně rozpatlala po koberci □ . Rumíčkovi jsem taky vzala padanče, ale ten pravil, že si počká na uzrálý, že není prase jako někdo nejmenovaně flekatej a s radostí ho oné dotyčné přenechal. A já mohla spokojeně jít do práce. Spokojeně proto, že to bylo opravdu tak příjemný a milý ráno, že jsem si ho už dlouho takhle neuměla představit.